

Dagbok från Afghanistan 10 juni – 31 aug 2006.

Flower Street Kabul, 2006

Björn-Åke Törnblom
btornblom@hotmail.com
www.btornblom.com

Lördag den 10 juni 2006

Det är snart slut på helgen. Fredag och lördag är de lediga dagarna i Afghanistan och arbetsveckan börjar på söndag.

Jag har varit här i en vecka. Det var roligt att vara tillbaks och träffa alla gamla kollegor. Av utlänningarna var det bara tre kvar från förra gången jag arbetade för Svenska Afghanistankommittén. Av afghanerna var det desto fler och första dagen gick i stort sett åt till att gå runt på kontoret och hälsa på gamla vänner och bekanta. I ritualen ingår kramande och kindpussande, frågor om familjens väl och ve samt tedrickande och det hela är en bra introduktion till hur det går för verksamheten.

Vädret är som en svensk högsommardag med växlande molnighet dock utan regn, och på eftermiddagarna brukar det blåsa upp och luften är tjock av damm. Den riktiga värmen har inte infunnit sig ännu och i stället för ca 35 grader på dagarna som det brukar vara så här års, så är det ca 27-28 grader.

Den mest påfallande iakttagelsen denna första vecka är att säkerhetsläget är sämre än när jag senast var här. Kabul är en belägrad stad. Avspärningarna är fler. Taggtrådshinder, sandsäcks- och betongmurarna runt ambassader, FN-förläggningar, regeringsbyggnader mm är tjockare och högre än senast. Allt som oftast surrar luften av de internationella styrkornas transporthelikoptrar och sådana med beväpnade soldater hängandes ut genom de öppna dörrarna med vapnen pekandes ned mot oss på marken. Militära fordon med utländska soldater patrullerar gatorna för att upprätthålla säkerheten, men är också måltavlan för eventuella terrorister.

Rörelsefriheten är mindre och full med restriktioner som inte fanns här. Just nu utvecklas säkerheten åt fel håll. När och om en vändning kommer vågar ingen ha en bestämd uppfattning om.

Hittills 2006 har det varit fler självmordsattentat, 21 stycken än under hela 2005 (17 stycken). Antalet dödade i konfrontationer med resterna av de gamla talibanerna är mångdubbelt fler än under förra året, ca 900 varav hälften under maj månad.

Det finns en frustration i landet över att utvecklingen inte går fort nog och kommer folk på landsbygden och utanför de större städerna till del i större utsträckning. För att utvecklingen skall kunna spridas krävs säkerhet och utan utveckling gror missnöjet. Det blir som en ond cirkel. Afghaner har tidigare aldrig accepterat utländska trupper på sin mark och de amerikanska styrkorna som i söder bekämpar talibaner och Al-Quaida har genom en mängd fatala och klumpiga misstag förbrukat all den goodwill man hade efter att ha hjälpt till att driva bort talibanerna från makten 2001. I dag bidrar de amerikanska styrkorna lika mycket till osäkerheten som säkerheten i landet.

Det upplopp i Kabul som det skrevs i svenska tidningar om för några veckor sedan och som orsakats av att ett amerikanskt arméfordon, med fel på bromsarna rammade ett antal fordon skedde inte riktigt så som media rapporterade. Efter att fordonet med bromsfel krockat ett antal bilar, så uppträdde de amerikanska soldaterna mycket provocativt av rädsla för att attackerades. Det ledde just till att folk började kasta sten mot dem och när amerikanerna sedan beslöt sig för att fly fältet så rammade de ytterligare ett antal privatbilar som stod i vägen, in alles 14 demolerade bilar. Med lite smidighet hade de i stället kunnat reda ut vad som var en olycka. I stället blev händelsen upptakten till

omfattande upplopp i staden där minst 12 personer dödades och 130 skadades. Butiker och kontor plundrades och brändes ned, bland annat Cares (en stor brittisk hjälporganisation) kontor som ligger i samma kvarter där jag bor.

Poliser som kommenderats ut att skydda liv och egendom flydde och slängde vapnen som också användes av dem som deltog i kravallerna, bland annat för att skjuta sönder alla fönster i det nybyggda lyxhotellet Serena. Som alltid i sådana här sammanhang är de mest kriminella (ungdomsgäng) som står för plundring och förstörelse, men vanligt folk är genuint förbannade över amerikanernas arroganta uppträdande.

Den svenska ISAF-styrkan hanterade en liknade situation helt annorlunda. Ett svenskt pansarfordon krockade med en motorcykel utanför Mazar-i-Sharif och föraren och passageraren på motorcykeln omkom. Man stannade på platsen, skaffade förstärkning, sjukvårdshjälp, kallade på Afghansk polis och redde upp situationen på plats. Det var en olycka och genom att inte smita utan ta tag i vad som behövdes utan att provocera och sikta på folk med vapen så kunde sken lösas med fredliga medel. Om man gav något stöd och hjälp till de omkomnas familj framkom inte, men jag antar att det var en del av lösningen.

Allt är dock inte så glåmigt och trist som det kanske låter, och som en kontrast så besökte jag i dag Kabuls första shoppinggalleria, en skapelse i nio våningar full med butiker och restauranter av senaste snitt. Här finns också Kabuls första fungerande rulltrappor och hissar. En del förundrade afghaner syns inne i gallerian åkandes i rulltrapporna och vår afghanske vän som åt lunch med oss på restauranten högst upp sa sig aldrig sett något liknande, i synnerhet som han aldrig varit längre än till flyktinglägren i Pakistan där han bodde till för några år sedan. Här är naturligtvis allting för dyrt för en genomsnittsafghan, men förekomsten av detta köp-palats och fler som växer upp i stan visar att det också finns Afghaner med pengar.

Många nya byggnader har skjutit upp sedan jag var här senast och knappast skulle så mycket pengar investeras i rena kommersiella projekt om man inte också trodde att man skulle kunna få tillbaks på investeringarna. Det är ett av de positiva tecknen.

måndag den 12 juni 2006

I dag var vi på lunch hos ambassaden eftersom ambassadörskan ville träffa oss alla. Ambassaden finns egentligen i Islamabad i Pakistan och de har en liten filial här med fyra svenskar. De talade lite om säkerheten men har ännu ingen som helst evakueringsplan. De säger de haft diskussioner med briterna i 3 år men inte kommit någon vart. ISAF får inte ta hand om civilister utan har ett militärt uppdrag att upprätthålla säkerheten i landet. Det underliga är att ambassaden inte tycks ha någon plan alls för hur man skall assistera svenskar om det hettar till. Vi tycker kanske att de åtminstone skulle, kanske tillsammans med SAK, som har flest svenskar på plats och har en väl fungerande organisation, ha en plan för kommunikation, uppsamlingspunkter och andra enkla åtgärder även om de inte har ett avtal med någon annan nation att flyga ut oss om det skulle behövas. Utflygningen löser sig alltid på något sätt. Ambassadörskan har varit här (stationerad i Islamabad) i tre år och jag är inte speciellt imponerad av resultaten.

Jag tror vi, SAK, har bättre kläm på det här själva.

Torsdag den 15 juni 2006

Vi får mängder med uppgifter om hur säkerheten är på olika håll där vi arbetar. SAKs främsta källa när vi ger oss ut på landsbygden är vårt eget nätverk av lokala medarbetare som vi samlar information från varje projekt på morgon innan vi ger oss av. Dom har lokal förankring och har därmed kanske den bästa tänkbara informationen som finns tillgänglig.

Sedan gäller det att värdera informationen och dra rätt slutsatser.

När det gäller att värdera hotbilder kan man göra som FN: blåsa upp hoten och förskansa sig bakom betongmurar och ha små möjligheter att alls röra sig i landet.

ANSO som är NGOernas säkerhetsbyrå skickar ofta ut varningar om än det ena eller det andra som nedan, utan att göra någon riktig värdering av innehållet. Meddelanden som de nedan har de skickat ut i hundratals utan att något hänt. Det underminerar i någon mån förtroendet för informationen. En dag kommer något av hoten sättas i verket och då kommer alla ändå att bli lika överraskade eftersom det inte hänt något vid andra varningar.

ANSO Central - Threat warning - Airport road - Kabul city

Dear all,

According to unconfirmed information, an IED threat exists on the road connecting Massoud circle and the Kabul International airport in Kabul city. It is supposed to be a multi-staged device indenting to hit follow on forces after an initial detonation. There was no time frame mentioned in the warning, but it is safe to assume that this specific threat could be present either for the rest of today or tomorrow during the day.

Although the information remains unconfirmed, ANSO advises to stay clear of that road for today and tomorrow.

Stay Safe/Chris

Det här är ett område vi ofta passerar på väg till och från jobbet. Men vi försöker variera vägvalet så mycket det går och skall naturligtvis undvika flygplatsvägen de närmaste dagarna.

ANSO Central - Abduction Threat warning - Kabul Province

Dear all,

According to unconfirmed information received through a very credible source, a heightened threat of abduction of Internationals exists in Kabul Province, Musay District for the next days. Although no specific timeframe was mentioned, I assume the greatest danger would be for tomorrow (Thursday, 15 June 06).

As kidnapers are mostly looking for easy targets (in their perception) it is safe to assume that a female International with a regular routine would be preferred. If you have staff that wants to travel to that district tomorrow or in the next days, please consider traveling/working at a later stage.

Stay Safe/Chris

Hos en del personer gnager osäkerheten långsamt ett synligt hål i själen medan andra lyckas hantera oron som något man får lov att leva med.

Det är ju onekligen så att vi förr eller senare kommer att bli tvungna att skicka hem s.k. non essential staff om läget fortsätter att förvärras. Men FN brukar som sagt försvinna först.

Någon timme innan vi skall åka från jobbet kommer information om att det varit en incident några kvarter från där vi bor. Det är inte helt lätt att snabbt få reda på vad som har hänt, men en lokal affärsinnehavare lär ha blivit skjuten av nepalesiska säkerhetsvakter i en dispyt om ett köp av ett lamm (sic!).

Med tanke på upploppen för några veckor sedan försöker vi nu snabbt skaffa oss en uppfattning över situationen innan vi låter några av utlänningarna åka hem.

Jag är för tillfället säkerhetssamordnare bland utlänningarna både för jag har längst erfarenhet i landet och för att jag tillhör ledningen nu när en del ordinarie personal är på semester. Vi har alltid möjlighet att stanna på jobbet som ligger några kilometer utanför staden och knappast drar till sig någon uppmärksamhet från utomstående, men det vore ett tråkigt sätt att börja weekenden på, särskilt som Sverige spela en viktig match i kväll. Efter en del telefonsamtal med folk i det berörda området beslutar vi att åka hem, i tre olika bilar och på olika vägar och med höjd vaksamhet. På ett ställe stannar chauffören och iakttar en folksamling några hundra meter bort innan vi ser att det är skolbarn som strömmar ut från en skola. Det kan kanske tyckas vara en paranoid värld och kanske är den det.

fredag den 16 juni 2006

Fredag och ledigt. Det är inte alltid så tufft här som det kanske låter. Först en sväng till Supreme och Blue som är inköpsställen där västerlänningar kan köpa specialvaror vi är vana vid hemifrån. Det blir en flaska vin och lite god ost. Till kvällen middag på den franska restauranten som ligger ett par kvarter bort. De har en underbar trädgård där vi åt och delade på en flaska vin. Hardship.

Några följer av gårdagens incident har vi inte sett till, bara en rapport på den lokala TV-stationen.

söndag den 18 juni 2006

Så var det dax för ett litet rån. Vi har ett projekt där vi ansvarar för att bygga upp all hälsovård i provinsen Nuristan. Provinsen är en avkrok i nordöstra Afghanistan, med mycket dåliga vägförbindelser. Hälsoministeriet har bett SAK att ta sig an uppgiften med EU-pengar och de kom speciellt till oss för att de inte trodde att någon annan hjälporganisation skulle kunna klara uppgiften. Vägarna dit kontrolleras mer av lokala skurkar än av den afghanska myndigheten/armén och vi måste lita mycket till vår egen kapacitet, som inte alltid räcker till. Rånarna var tydligen mest ute efter pengar och inga talibaner som vill störa hjälparbetet. Ingen större skada skedde dock, men här är rapporten om vad som hände en grupp anställda på väg hem till kontoret i Jallalabad.

Today (15.06.06) a team of three members (consisting of Surgeon Khan Mohd, Desntist Rafiullah and Anesthesiologist Mr.Mohammad Ismail) coming from Dwaba has been looted by armed peoples in Gattak on the way to Ganda Labouk. The mentioned team has left Dwaba around 08:00 A.M in a private car called SERVE. They have neither been beaten nor told any bad words or being blamed for working in NGO.

Hereby you are kindly requested to guide us regarding the financial losses happened in the incident, whether it could be reimbursed or not. As they do not have transportation cost to their homes, we decided to give them AFs 10'000 (approximately 1500 Sek) as deposit. They were told that if the losses were accepted

to be reimbursed they will be paid accordingly, otherwise this deposit amount will be deducted from their monthly salary. Your kind attention is required and quick feed back will be highly appreciated.

Regards

Ismat/Office Manager, JO

Som ni ser frågar personalen om SAK kan täcka pengaförlusten, i stället för att dra den från lönen. Själva skulle vi väl utgå från att vår arbetsgivare på något sätt höll oss skadefria?

måndag den 19 juni 2006

Kabul ligger på ca 1800 meters höjd och gör den därmed till en av världens högst belägna huvudstäder med ca 1 miljon innevånare. Stora delar av staden ligger fortfarande i ruiner, men i de centrala delarna byggs nytt och flott och fastighetspriserna tävlar med många europeiska städer, trots att vare sig standard eller miljön kan tyckas locka alltför många köpstarka. Närvaron av ca 4-5000 utlänningar anställda av FN, hjälporganisationer och företag driver upp priserna eftersom tillgången på hyggliga bostäder fortfarande låg. Några säger att priserna är på väg ner, men ingen vet säkert. Den Afghanska valutan lär vara övervärderad vilket också driver upp priserna.

Kabul ligger som sagt högt och omgivet av berg och ett ökenliknande landskap. Somrarna är heta, luften full av damm och ett fint sandstoft och trafiken är gräslig med trafikstockningar och stinkande avgaser. Här är det knappast miljöbilar vi talar om utan rykande dieselbilar av äldre årgång.

Jag bor i en lägenhet mitt i stan med de flesta moderna bekvämligheter. Utsikten från vardagsrumsfönstret mot de avlägsna Paghmanbergen är fantastisk. Det finns vatten, även om trycket aldrig är så bra att det går att duscha. Det tar ca 20 min att fylla en hink vatten som jag sedan kan skopa över mig. El finns till och från, men en generator räddar de viktigaste VM-matcherna. Vi har dragit in internet i lägenheten – dock mer smalband än bredband för det mesta. Värmen stiger för varje dag och nattemperaturen inne är för närvarande ca 30 grader och elnätet klarar inte av någon AC. Det går inte att ha fönstren öppna dygnet om för då ligger ett lager damm/sand över allt i lägenheten. Varmare kommer det att bli. Jag har dock vanan inne sedan tidigare. Mat lagar jag på gasspis och det fungerar bra, bara inte gasen tar slut i tuben – stadsgasnät finns inte. I bottenvåningen finns tvättstuga och motionsrum. Och boendestandarden är nu en helt annan än när vi först kom hit och det dessutom var vinter och kallt. Men det var för mer än tre år sedan. I de andra lägenheterna på gården bor också utlänningar och gården är som alla andra gårdar i Kabul (och Afghanistan) omgiven av en mur, för att skydda mot insyn och inkräktare. Vi har alltid några obeväpnade vakter som manövrerar stålporten när vi skall in och ut, gåendes eller med bil. Inte sällan åker vi ut och äter på någon lokal eller internationell restaurant för att bryta tristessen och monotonin, för så blir det lätt om man inte själv försöker ta sig för saker att göra på fritiden. Det går inte alltid att arbeta.

tisdag den 20 juni 2006

Solen skiner som vanligt och diset ligger tjockt på vägen till jobbet. En bit framför oss kör en grupp av ISAFs pansarfordon. Normalt kör vi så fort vi kan mot jobbet, men nu kör vi saktare än vanligt för vi vill alltid hålla oss så långt ifrån dessa grupper av militära fordon, som vi kan.

Det är bara ett par dagar kvar till midsommarafton och den skall vi fira tillsammans med de svenska och finska ISAF soldaterna i deras förläggning. Finnarna lär ha flugit in björkris till midsommarbastun. Det ser vi fram emot.

torsdag den 22 juni 2006

Kulturförvirring på kontoret. Jag talar i telefon med en svensk kollega. Det är mobil som gäller här. Marknätet förstördes under kriget och kommer knappast att byggas upp igen. Nallen ligger i fickan och jag har en sådan där enkel handsfree i örat och sladden som går till telefon. In kommer trädgårdsmästaren för att vattna blommor, bl a en stor fin blommande oleander. Han tittar lite underligt på mig kommer fram och hälsar och pratar som seden kräver här. Jag signalerar, som vi signalerar hemma att jag talar i telefon. Helt oförstående fortsätter han prata på. Jag - helt oförstående. Förstår inte karlen vad jag säger till honom? Nej det är precis vad han inte förstår för han har aldrig sett någon snacka för sig själv, till synes rakt ut i luften och påstå att han talar i telefon. Först när jag tar fram telefonen och visar sladden som går till örat förstår han, även om han ser skeptisk ut.

fredag den 23 juni 2006

Midsommarafton och vi gör en snabb shoppingrunda på en PX där vi handlar alla de totalt onödiga varor vi inte hittar i vanliga butiker. Knappt bottenfylla i min varukorg men 24 USD fattigare går jag därifrån med två påsar Ahlgrens bilar, en påse Haribo gele-grodor, Pringles, en stor påse blandade salta nötter, en stor Daim, en stor Schweizer nöt och en dansk Brie. Lite märkligt känns det att finna så typiska svenska produkter i en bepansrad och muromgiven butik, i dammet några kilometer utanför centrum, full med amerikanska soldater i full stridsutrusning som stryker fram mellan hyllraderna på jakt efter sina favoriter. Här finns tom kattmat på burk (sic!). Det känns ju inte som någon speciellt nödvändig shopping direkt, men den kan pigga upp midsommarafton en del.

Under eftermiddagen får vi reda på att två av våra anställda, tillsammans med fyra personer från provinsens hälsomyndighet, har kidnappats i en av dalarna i Nuristan. SAK ansvarar för återuppbyggnaden av hälsovården i provinsen och de var där för att övervaka utvecklingen.

Allt är ännu mycket oklart vad som har hänt, men vi har skickat ut spejare, provinsguvernören är informerad och 32 byäldste i den aktuella dalen har mobiliserats till ett samråd under kvällen för att försöka skaffa fram fakta, starta eventuella förhandlingar mm. Guvernören som vill skicka armen, försöker vi få att avhålla sig från militära aktiviteter, åtminstone i det här stadiet. Inga krav har ännu framförts och vi vet ännu inte om det är en politisk aktion, resultat av någon lokal konflikt eller rena banditer. Alla kidnappade är afghaner och det hela lägger sordin på det fortsatta midsommarfirandet.

söndag den 25 juni 2006

Svenskanställd kidnappad i Afghanistan

En person som arbetar för Svenska Afghanistankommittén har kidnappats av talibaner i nordöstra Afghanistan.

Det rapporterar nyhetsbyrån AFP.

Personen var en av tre som kidnappades i lördags i provinsen Nuristan, på gränsen till Pakistan, när de återvände efter att ha deltagit i invigningen av en ny klinik.

De kidnappades eftersom de "arbetar för regeringen och är lojala mot regeringen", uppgav en talesman för talibanerna, som påstår sig ligga bakom bortförandet.

Enligt talesmannen ska nu talibanernas religiösa råd avgöra de kidnappades öde.

Det är fortfarande inte känt från vilket land den svenskanställda kommer.

Svenska Afghanistankommittén bedriver sedan många år ett omfattande biståndsarbete i Afghanistan och har många lokalanställda i landet. / **DN** (AFP)

Det var in alles sex personer som kidnappades. Två är afghanska läkare från SAK och var tillsammans med fyra personer från Provinsens Hälsovårdsenhet på en inspektionsresa och för att inviga en klinik i byn Otretay. Såvitt vi vet i dag är våra anställda oskadda och diskussioner pågår. Enligt en källa vill kidnapparna förvissa sig om att de tillfångatagna är läkare och inte har någon annan agenda i dalen, innan de släpps.

DNs källa AFP har antagligen talat med talibaner i Peshawar som gärna tar på sig skulden för sådana här saker. Därför innehåller meddelandet kommentarer som "talibanernas religiösa råd (skall) avgöra de kidnappades öde" och "inte känt från vilket land den svenskanställda kommer".

måndag den 26 juni 2006

Fina morgonnyheter:

Dear Colleagues,

I am very happy to inform you that our staffs have been released. They safely arrived to our clinic in Kamdish, Nuristan. We highly appreciate the hard work of all SCA staff who contributed very positively in facilitating their release. The management of SCA is thankful to NBPHS and JSO staffs who were extremely helpful and cooperative in the whole process.

Best Regards, Shah Mahmood

Acting Country Director

Vi är alla mycket glada och lättade över beskedet. Nu måste vi också försöka analysera vilka krafter som låg bakom kidnappingen, vilka som hjälpte oss att få dem fria och vad det har för betydelse för fortsatt arbete i området. Vi har haft ett enormt stöd bland lokalbefolkningen och de byäldste som enligt preliminära utsagor har varit helt avgörande för utgången av dramat. Det afghanska 'tribe-systemet' tror jag här har visat sin styrka. Ett särskilt tack går till lokalbefolkningen.

tisdag den 27 juni 2006

Jag talade med en av de två kidnappade i dag, Dr Qubadi. Han var fortfarande matt och skakad av händelserna. Han hade också skadat ett öga under strapatserna när de släpades runt i vildmarken. En gren hade träffat honom olyckligt i ansiktet och han hade fått en sticka i ögat. Det verkar dock inte vara någon risk för synen eftersom han fick bra behandling direkt efter frigivandet.

Gruppen som rövade bort våra medarbetare hade först skjutit en granat mot deras bil. Lyckligtvis hade den inte exploderat. Sedan hade man skjutit sönder bildäcken så de inte kunde fly. De drogs ut ur bilen under gevärshot och släpades i väg ett par hundra meter. Där stötte de oväntat och lyckligtvis ihop med en annan väpnad grupp som krävde att kidnapparna skulle släppa sina fångar eftersom de var läkare och svarade för sjuk och hälsovård i dalen. Kidnapparna vägrade och påstod att kliniken bara var en spioncentral

för amerikanerna och sjukvård kunde man minsann få i Chitral, på andra sidan bergen i Pakistan. Det säger kanske en del om var kidnapparna har sina baser och en del av sitt stöd. Det blev så småningom en del skottlossning mellan grupperna innan man enades om att den nya gruppen skulle följa efter kidnapparna för att bevaka att våra kollegor inte kom till skada.

Under tiden mobiliserade lokala byäldster och skickade ut förhandlare och våra kollegor fick höra av kidnapparna att de aldrig brukade släppa några levande. De släpades runt i över 30 timmar utan mat och med endast lite vatten. Terrängen är mycket bergig och krävande och det tog på krafterna. Vad som uppenbarligen avgjorde saken var att de lokala byledarna i dalen hade mobiliserat en mängd beväpnade män och omringat kidnapparna. Beskedet var: frige fånarna eller det blir strid. Fångarna frigavs genom olika mellanhänder, innan de till slut hamnade i en by i dalen där de fick vila ut. De hade också tagits emot och välkomnats av hundratals invånare i dalen, män och kvinnor, med blommor som välkomstpresents.

Dramatiken i hans berättelse kan jag inte på något sätt återskapa, men dramatiskt var det. Jag måste säga att jag känner mig olustig inför hela situationen och kan bara ana hur kollegan känner sig. Vi är dock alla lättade över att det gick så bra som det gick tack vare det lokala stödet. Inte en enda krona har betalats ut i någon lösensumma, vilket det har spekulerats i. Nu skall kollegorna vila ut bland släkt och vänner och vi får fundera på om vi kan fortsätta arbeta i Nuristan.

Det är för tidigt att spekulera i vilka kidnapparna är. Gruppen var väldigt välorganiserad och hade toppmodern kommunikationsutrustning för sin sambandskontroll. Det här är dock uppgifter vi måste fortsätta att analysera.

onsdag den 28 juni 2006

Lars skriver från Kunduz:

"Last week I visited Mazar and the RAD program. And yesterday I was in Kunduz to solve some staff problems in the BPHS project. Suddenly I heard a bomb explosion and looked out of the window. Then I saw a column of smoke in the air not far from the office. It was a suicide bomber. See below:

"The suicide blast struck a German patrol with a NATO-led force operating in Northern Province of Kunduz. An attacker drove an explosives-filled vehicle near the convoy and then detonated it", police said.

"Two civilians were killed and eight others were wounded. The NATO troops did not sustain any casualties," local police chief Sayed Ahmad Samah told AFP.

Both in Mazar and Kunduz I had very hot weather about 42-43 degrees. Here in Taloqan it is not that hot but anyhow too hot for me as we do not have any AC and lack of electricity outside working hours.

About the incident in Keshim: It seems as it was a local dispute about access to electricity.

Best regards/Lasse".

Självmoordsbombaren och två civilister dödades, åtta personer skadades, men målet för attacken gick helskinnad ur händelsen. De flesta offren för dessa självmoordsattacker är civilpersoner och alla kollegor anser att de inte är riktiga muslimer – det är ett brott mot Islam.

fredag den 30 juni 2006

Det är afghansk lördag och ledigt så vi går på mattshoppingrunda. På en innergård vid en av de stora stråken där de flesta butiker är mekaniska verkstäder, så finns det mattaffärer i tre plan. En typisk affär, mattaffär och andra affärer med för den delen, är ca 15 kvadratmeter stor. Den affären vi valt att besöka tillhör gamla bekanta sedan Peshawartiden i Pakistan, för många år sedan. Affärerna går dåligt eftersom de flesta utlänningar som kan spendera pengar, inte får vara ute på stan och shoppa.

Mattshopping är lika mycket en social händelse som en affärsuppgörelse. Vi dricker te, pratar om gamla och nya tider, tittar och känner på mattor som travas i högar framför oss. Det finns inget köptvång. Inget tryck på att vi skall köpa. Vi känner varandra och vet att när det är dags, om det blir dags, i dag eller någon annan dag så kommer vi alltid överens. Eftersom vi lärt känna varandra genom årens lopp så behöver vi heller inte ge oss in i någon längre prutningsrunda. Jag hittar en vacker kelim, en slags vävd matta, inte knuten, men beslutar avvakta någon vecka till. Nils som skall hem på semester slår dock till på en välknuten traditionell matta av mycket hög kvalitet.

måndag den 3 juli 2006

Under några dagar har vi på eftermiddagen sett moln torna upp sig ovanför Kabul. Vi har också hört åska och känt ett par regnstänk. Det blåser upp, men bara för att sluta i ännu en sandstorm som lägger staden i ett tunt lager av fin sand. Har man fönstren öppna när det händer så är allt inomhus täckt av samma tunna sandlager.

I eftermiddags samma moln, samma åska och blåst och luften är nästan ogenomtränglig av sand när vi går från arbetet till bilarna. En del bilar har tom lyset på för att synas på vägen.

Väl hemma händer miraklet. Mer åska men nu regnar det också i en kvart, om än måttligt. Alla människor är idel leenden. Luften blir klarare och svalare, men marken och husen är redan så varma så att efter en halvtimme syns det inga spår av regnandet. Men luften förblir lite friskare och kvällstemperaturen har sjunkit till 25 grader vilket är unikt. Jag ställer alla fönster på vid gavel i hopp om att få ner innetemperaturen några grader under 33.

Det är en del av den Indiska monsunen som letat sig upp över norra Pakistan och in i Afghanistan, där den tömts på det mesta av sin energi.

För morgondagen utlovar väderprognosen som vanligt sol och ca 37-38 grader varmt.

onsdag den 5 juli 2006

I går small två bilbomber inne i Kabul och i morse började det redan när vi var på väg till jobbet.

Dear Colleagues,

Please be informed of this latest security update:

Yesterday, (4th of July) reportedly two bombs exploded in central Kabul, the area around Pashtonian Square, close to Ministry of Justice. (two dead and seven injured says unconfirmed reports)

This morning at around 0700 hrs, 2 explosions were heard in Kabul city.

At this stage, the initial reporting states that one was an accident and one an IED (Improvised Explosive Device) attack.

- 1.) An ANA truck accidentally hit a shop selling gas bottles and fuel, causing an explosion and a fire in District 2, Asay Watt area, close to the Ministry of Communication (casualties unknown)
- 2.) A handcar packed with explosives at District 11, Labi-e-Jar Khair Khana area was detonated via remote control. The intended target was a bus belonging to the Ministry of Commerce. As a result of the explosion, 4 passengers were reportedly injured and one killed. No further information at this stage.

According to unconfirmed information received, the Terror Network Al-Quaida has allegedly claimed responsibility for the 2 explosions this morning in Kabul city. They further claim in their statement that another 26 explosive attacks would follow today in Kabul city. This report is as unconfirmed as it gets in the moment but already circulating around Kabul city.

SCA therefore advices all staff: Stay well clear of all Military/Government vehicles and compounds as they would be the most likely target and restrict movement to essential only for the time being.

I'll keep you updated if any further information is gathered or incidents occur.

Sincerely,

Jorgen Holmstrom/Regional Director

Dessbättre så blev det inget av de övriga 26 utlovade attackerna.

Vår afghanska personal är ganska dämpad och sorgsna inför det som hänt och de tänker en hel del på familjens och framför allt barnens framtid. Vad är det som väntar? En ny flykt till flyktingläger i Pakistan eller...

Vi utlänningar ändrar nu dagligen resvägar och avresetider mm för att minimera riskerna. Vi åker till och från jobbet i lågtrafik, tidigt på morgonen och sent på kvällen och arbetsdagarna blir därmed långa.

Vi försöker dock ändå ha ett socialt liv, umgås på fritiden, ser på fotboll och går på restauranter. De flesta har jobbat under liknade förhållanden här eller i andra länder och vi oroar oss inte i onödan.

söndag den 9 juli 2006

Veckan börjar svettigt (söndag är arbetsdag). Det är 42 grader varmt ute och blåser kraftigt. Sanden yr och värmen lakar ur.

Hemma i sovrummet är det bara 35 grader. Man vänjer sig sakta, med betoning på sakta.

måndag den 10 juli 2006

Afghanistan är alltid fyllt av rykten om konspirationer, det ena mer fantastiskt än det andra. Framför allt rykten som på något sätt friskriver afghaner från eget ansvar för utvecklingen i landet. Till favoriterna hör sådana som har med andra länders ambitioner att undergräva Afghanistans självständighet. Ändå är alla plågsamt medvetna om den egna oförmågan, korruptionen, laglösheten, brotten mot mänskliga rättigheter strider och motsättningar mellan krigsherrar osv.

Men just nu går ryktet att president Karzai skall ersättas (av USA) trots att han är en vald president och knappast avgår frivilligt. Hans ersättare, förre inrikesministern, skall finnas färdig att flygas in från USA. Enda sättet att ersätta Karzai nu är att han mördas, vilket knappast är troligt.

Det här är en paranoid del av världen, kanske naturligt efter 25 års krig där fiender och vänner byter lojalitet oftare än de byter skjorta.

Jag var i dag i Wardak, en provins söder om Kabul, där vi har två stora projekt.

Det ena handlar om att bygga upp ett fungerande sjukvårdssystem enligt en standard som fastställts av Hälsoministeriet, i provinsen. Det betyder att vi både bygger kliniker och sjukhus, utrustar dem med material och personal, vidareutbildar sjukvårdspersonal från biträden till läkare. Projektet innefattar också en barnmorskeskola där eleverna går i 18 månader. Även den lokala sjukvårdsadministrationen utbildas. Om ca sex år räknar vi med att kunna överlämna de sista delarna till de lokala myndigheterna. Två utlänningar arbetar med projektet, en projektledare som är en oerhört driftig indiskfödd kvinnlig läkare och en svensk barnmorska. Resten är afghaner varav många fått sin utbildning utomlands, om än lite rostig.

Det andra projektet ägs av Ministeriet för landsbygdsutveckling (MRRD) men som SAK har fått uppgiften att implementera (Facilitating Partner). Projektet är ett slags folkrörelseprojekt där vi skall lära lokalsamhällena att identifiera, prioritera och genomföra egna projekt. Det kan handla om att bygga skola, skaffa rent vatten och mycket annat. Projektet erbjuder projektledning och teknisk assistans men också utbildning i dessa saker. Mycket handlar om att uppmuntra lokalt samarbete, bildandet av inte bara manliga byråd utan även kvinnliga sådana. Här utbildas lokalbefolkningen i mänskliga rättigheter, i genusfrågor, kommunförvaltning, i bokföring, i upphandlingsmetodik, i förvaltnings och ledarskapsfrågor mm.

Det är inget lätt projekt, men ett underbart exempel på hur man bygger gräsrotsdemokrati där något sådant aldrig existerat. (<http://www.nspafghanistan.org> för den som vill veta mer).

Det är härligt att vara ute i byarna och träffa alla hängivna afghaner som jobbar i projekten trots svåra säkerhetsförhållanden. Även upp i den här provinsen dyker det upp talibaner som hotar och genomför attentat. På dagarna cirklar amerikanska helikoptrar runt bergsbyarna som en påminnelse om att det pågår ett lågintensivt krig i trakten.

torsdag den 13 juli 2006

En ”kallfront” har dragit fram över staden. När vi äter middag på kvällen ute i trädgården till en av stans restauranter sitter jag och småhuttar trots en T-shirt under skjortan och kavajen. Det småblåser lite och det är vara 20grader varmt när jag kommer hem vid elvasnåret. På dagen har temperaturen bara varit uppe i 30 grader. Intressant hur kroppen snabbt har anpassat sig till temperaturer över 30 grader.

lördag den 15 juli 2006

Afghaner är stolta över sina meloner. Bäst i världen enligt egen utsago och dom är goda och just nu äter vi dom dagligen eftersom melonsäsongen är igång för fullt. Melonerna kommer från Balkh, Samangan, Baghlan, Kunduz och Takhar, provinser i norr. Här är inte meloner som de små fotbollar vi köper hemma. Vattenmelonerna är som basketbollar och andra vars namn jag inte kan är stora som övergödda rugbybollar, upp till 70-80 centimeter långa. Alla tycker att just den egna provinsens meloner är de bästa av gudomliga frukter. De finns i åtminstone 4-5 olika sorter. En del är saftiga och läskande,

som vattenmelonerna, andra söta men ändå läskande. I värmen går de åt som smör i solsken och är ett bra komplement till att dricka grönt te och vatten.

lördag den 29 juli 2006

Är tillbaka i Kabul och hettan, ca 38 grader. När man kommer från en veckas Sverigesemester känns det bedövande, men jag vet att jag snart har vant mig vid att dricka och svettas kopiösa mängder vätska.

söndag den 30 juli 2006

Arbetsveckan börjar. Vi får höra från Wardak, en provins söder om Kabul där vi har omfattande verksamhet, att talibanerna har delat ut sk Nightletters i en del distrikt. Ett Nightletter är precis vad det låter som. Det är ett slags flygblad som sprids i byarna i skydd av mörkret och som innehåller hot av olika slag. Det här senaste flygbladet hotar alla som arbetar för regeringen, myndigheterna eller frivilligorganisationer med dödsstraff eftersom de alla enligt upphovsmännen är ombud för USA. Hoten sträcker sig så långt att om man inte slutar sitt arbete så kommer man även döda familjemedlemmar. Det här är en gammal taktik som användes under jihad mot Sovjet. Då tog man distrikt för distrikt och isolerade från ockupationsmyndigheterna i Kabul. Man släppte inte ut någon från distriktet och de som kom dit behöll man där och avrättade dem som ansågs vara kollaboratörer. Än så länge agerar talibanerna i dessa distrikt endast i skydd av mörkret, men frågan är om och när man även vågar uppträda öppet under dagen.

tisdag den 1 augusti 2006

I dag tar NATO/ISAF över kommandot efter amerikanerna i en av de södra provinserna, Helmand, i Afghanistan. Styrkan leds av britterna. För britterna måste det vara en sällsynt illa vald provins att operera i mot talibanerna. Det är den, där kanske flest amerikaner och talibaner stupat och där talibanerna är starkast. Illa vald är den också för att britterna har en lång historia av nederlag i Afghanistan. Mest känt är 1842 i det första Anglo-Afghanska kriget då de blev grundligt besegrade av en afghansk styrka ledd av den legendariske Akbar Khan. Säggen säger att en brittisk styrka på mer än 16 000 man samt 12 000 legosoldater praktiskt taget utplånades och en enda överlevande britt nådde tryggheten i en brittisk forskansning i Jallalabad på en haltande ponny, nära gränsen till nuvarande Pakistan.

Det andra Anglo-Afghanska kriget pågick 1878-1880. De häftigaste striderna stod i Helmand och Kandahar och mycken poesi och sånger om detta lever fortfarande och kan reciteras av afghaner.

onsdag den 2 augusti 2006

Svenska Afghanistankommittén har en årsbudget på ca 175 miljoner Sek. Det mesta av pengarna kommer från Sida, Världsbanken och EU och används för program i Afghanistan. Det betyder att i genomsnitt ca en halv miljon kronor omsätts dagligen. Hur hanterar vi det i ett land där det inte finns e-fakturor, internetbank och knappt några banker alls att tala om, i alla fall inte på landsbygden där det mesta av vår verksamhet försegår.

Svaret är Hwallah.

Hawala betyder ”skicka pengar” på arabiska och är ett slags informellt banksystem som funnits i kanske 1000 år och som har sina rötter i Kina men dessvärre kommit i vanrykte av att terrorister och andra skurkar använt det för att tvätta och flytta pengar.

Systemet används flitigt i hela tredje världen och i Afghanistan för att bli flytta pengar mellan personer och företag. SAK använder det för att slippa transportera stora summor på vägarna mellan sina kontor. Det hela går till så att om ett kontor ute i landet behöver pengar så går man till olika penninghandlare på orten som vi har överenskommelser med och hämtar ut pengarna. Penninghandlaren får en skuldsedel som han sedan kan lösa in på vårt huvudkontor. På så sätt slipper vi en mängd farliga transporter. Hela systemet bygger på förtroende mellan penninghandlaren och kunden. Risken att någon smiter med pengarna är nästan obefintlig eftersom hedern gör hela slakten skyldig om något skulle gå fel. Det är ett sinnrikt och väl fungerande system i länder där de vanliga banksystemen inte har någon täckning. Mer om hawallah finns att läsa på:

http://www.findarticles.com/p/articles/mi_m0IMR/is_1-2_78/ai_106558980

lördag den 5 augusti 2006

Vad är det för skillnad mellan Sunni och Shiamuslimer?

Shiamuslimer anser att den fjärde kalifen Ali ibn Abi Talib, Muhammeds svärson (gift med profetens yngsta dotter Fatima) och tillika kusin är den rättmätiga arvingen till läran.

Shiiter genomför pilgrimsresor till den blå mosken i Maszar-i-Sharif där Ali är begravd.

Shiiter finns framför allt i Iran men är också majoritet i Irak (där de dominerades av Saddams sunniregering i många år). Nu aktuella Hizbollah i Libanon är också shiiter. I Afghanistan är shiamuslimerna en minoritet på ca 15%, och finns framför allt bland Hazaras i Bamyan i centrala Afghanistan.

Sunnimuslimer, som utgör 80% av alla muslimer i världen, anser inte att Muhammed utsåg någon speciell person som sin efterträdare utan att traditionen är normen för de troende och att de tre första kaliferna var de profeter som efterträdde lärans skapare.

Koranen: "Muhammad är ingenting mer än ett sändebud och andra sändebud har kommit och gått före honom. Om han dör eller stupar i strid, kommer ni då att göra en helomvändning?[3:144]. (Jfr katolikerna som anser att påvestolen är ett arv som går tillbaka till Paulus, som utsågs av Jesus som sin främsta efterträdare och protestanterna som inte erkänner påvestolen. Fast här är katolikerna i majoritet.)

tisdagen den 8 augusti 2006

I dag efter lunch tornade stora svarta moln upp sig runt Kabul. På avstånd kunde vi se att det regnade. I en halvtimme mullrade åskan lovande och vi hoppades alla på en rejäl regnskur. Men när kvällen kom hade bara några droppar fallit, som inte ens vätte marken och som än mindre rensade dammet ur luften.

Ett par mil utanför stan hade det dock regnat och i provinserna Gahzni, ca 15 mil söder om Kabul, Khost, Paktika och Paktia i östra Afghanistan hade regnet vräkt ned och tagit med sig ca 1500 lerhus. Ca 50 människor rapporteras ha dött i översvämningarna. De flesta afghanska husen är byggda i lera men klarar inte jordbävningar eller när himmelens portar öppnar sig på vid gavel, vilket inte händer så ofta – men händer. Ett problem för dem som försöker undsätta de nödställda är att

talibanerna är aktiva i de här områdena och effektivt hindrar hjälp att nå fram om den inte har militär eskort.

fredag den 11 augusti 2006

Nils och jag var på Kabuls golfbana i dag. Den är något alldeles extra, knappast lik någon annan golfbana. Jag är ingen golfspelare, men Nils är och har dessutom varit på golfbanor

i olika delar av tredje världen, men ingen som denna. Det är en niohålsbana där green är svart av lös kolstybb och i stället för gräs är banan mer stenöken med små taggiga tistlar som man trampar runt bland. Ruff- ja det mesta. Det är backe upp och backe ner. Utslagsplatsen är en grushög och vattenhålen uttorkade. Här spelade man i dag Kabul Desert Classic, en turnering som drog en hel del av den utländska kolonin. Det finns caddies, men med begränsade kunskaper om golf och golfklubbarna man kan hyra

lär vara från 60-talet enligt dom som vet. Men en härlig promenad var det i solgasset.

På kvällen är det gårdsfest. Jörgen har skaffat fram afghanska musiker och bjudit in svenskkolonin, inklusive de svenska ISAF-soldaterna. Jörgen är också delägare i en mattaffär och det finns fina afghanska mattor på plats till bra pris. Maten är afghansk och stämningen god där vi sitter på mattor utlagda på gräsmattan.

lördag den 12 augusti 2006

Debbie Rodriguez är amerikanska och hårfrisörska. Hon är gift med en afghan och bor i Kabul där hon öppnat Kabul Beauty School som är Kabuls första moderna skola för afghanska flickor och kvinnor som vill arbeta på skönhetssalong. De får lära sig allt det grundläggande om hur man klipper och gör festfrisyrer inför bröllop, som är en stor grej här. Hygien och skönhetsvård är också med på programmet. Jag var hos Debbie i dag och fick håret klippt. En av hennes elever fick göra jobbet och hon sa lite generat att jag var

den första mannen som inte tillhörde hennes familj som hon klippte. Debbie berättade sedan att när den unga damen först började på skolan ville hon inte ens visa sig i samma rum som okända män utan slöja. Att klippa en äldre västerländsk man var dock numer Ok.

Kvalificerade hantverkare som elektriker, snickare, målare, VVSare, kokkar/kockerskor städtekniker, sjuksköterskor osv är en bristvara i landet och yrkesutbildningar behövs, så Debbie bidrar på sitt sätt istället för att bara falla in i den afghanska kulturen. Och det behövs fler som hon. Debbie är en dynamisk dam som också driver Kabul Coffee House, som har blivit en dokumentär som visats i många länder och hon har nu också publicerat en bok om sin skönhetssalong. (<http://oasisrescue.org/>)

Till historien hör att talibanerna under sin tid stängde alla skönhetssalonger och den typen av verksamhet sköttes i hemlighet i hemmen.

måndag den 14 augusti 2006

Biståndsslöseriet är på sina håll osannolikt. Amerikanerna tar säkert priset. På ett möte i dag på Utbildningsministeriet diskuterades sk Community Based Schools (CBS), en slags byskolor på landsbygden dit det ordinarie afghanska utbildningsväsendet ännu inte nått men där SAK och andra organisationer startar skolor med lokalbefolkningens stöd och välsignelse.

USAID var där tillsammans med Care och IRC och berättade om sitt CBS program som är obetydligt större än det SAK bedriver. Skillnaden är att SAK betalar lärarlöner vilket de andra inte gör och spenderar ändå mindre pengar på projektet. USAID spenderar 5 miljoner USD medan SAK spenderar 0,7 miljoner USD per år. Hur kan skillnaden vara så stor? Svaret ligger inte i kvalitetsskillnad utan i lönerna till alla utländska företag och konsulter som amerikanerna använder, tom för att skapa uppföljningsblanketter mm som sedan i alla fall måste översättas till dari och pashtu. Följden blir att mycket lite av dessa biståndspengar stannar i Afghanistan.

Två IED (Improvised Explosive Devices) längs vägen till jobbet i dag och en i förrgår. Två ISAF-soldater lätt skadade av den ena. I det andra fallet lyckades afghansk polis få tag på den person som försökte plantera en IED utanför en UN compound längs vägen. Att man tar någon är mycket ovanligt. Händelserna inträffade på tider vi inte var ute på vägen. Vi undviker också att köra nära militära fordon och konvojer, eftersom vi vet att de kan vara måltavlor i sådana här sammanhang.

tisdag den 15 augusti 2006

Vår generator står i ett betongskjul med en stor dörrlös port ut mot gården. När den är igång, vilket den ofta är, är oväsendet öronbedövande och man måste småskrika till varandra för att göra sig hörd och njutningen med att sitta i trädgården är försvunnen.. Därför tog jag med mig snickaren på stans byggbasarer för att leta rätt på stenull (inte glasull) för att fodra väggarna med i generatorrummet. Han såg skeptisk ut. Stenull har han inte hört talas om. Ljudisolering – hm?

Stenull var svår att hitta, men vi hittade den. Nu är generatorrummets väggar klädda med ett 10 cm skikt av ullen och oljudet har reducerats till ett acceptabelt hummande snickarens skepsis har bytts till förvåning. Snickarkunnandet finns kvar, men 25 års

utveckling inom byggmaterialbranschen har gått honom och de flesta andra hantverkare spårlöst förbi.

onsdag den 16 augusti 2006

Stor chock och förstämning i utlänningskolonin. Ingen hade kunnat tro det. Det kom som en total överraskning och är nu det allmänna samtalsämnet.

Ministry of Finance har förbjudit all vin och spritförsäljning på de utländska PX-arna (specialaffärer där bara de med utländska pass kan handla). Bara ISAF-soldater och Heads of Diplomatic missions kommer att få handla i fortsättningen. Beslutet är visserligen i samma anda som i Pakistan, Iran och många arabländer, men här har vi vant oss vid att kunna äta på vissa restauranger eller att sitta i trädgården och äta middag med en öl eller ett glas vin. Det skall bli intressant att se vad som händer med beslutet. Om det blir bestående. Det kommer definitivt att uppstå en svart marknad. Man kan förstå att myndigheterna inte vill att afghaner skall kunna köpa alkohol eftersom det är oislamskt att dricka. Visst händer det att även afghaner handlar i dessa butiker, eftersom flera av dem har utländska pass. I en hel del vanliga butiker på stan har man länge kunnat hitta öl och sprit som säkert kommer från PX-arna men framför allt från grannländerna i norr, tex. Tadjikistan. Smuggling därifrån är en stor affär och kommer säkert att skjuta fart nu.

lördag den 19 augusti 2006

Afghanistan firar Independence Day. 1919 slutade det tredje Afghansk-Brittiska kriget och den 19 augusti lämnade briterna över den sista makten, den över utrikespolitiken, till afghanerna.

I dag finns ånyo ca 5 000 brittiska trupper i landet som bekämpar talibaner, men ändå blir allt mer impopulära bland vanligt folk som talar om dem och amerikanerna som ockupanter.

Ett fyrverkeri i går kväll på telecomberget mitt i stan, en militärparad i dag, folkdans, hästuppvisning mm på stadion var det officiella firandet. I övrigt har det varit lugnt i Kabul.

torsdagen den 31 augusti 2006

Natten var lite orolig. Inte på grund av resfeber utan på grund av raketbeskjutning över hustaken. Jag vaknade vid 3-snåret av en kraftig smäll. Ingen vanlig avläsen bomb utan en distinkt smäll inte långt bort. Sedan kom det där vinande ljudet av en raket som passerade alldeles i närheten och så ännu en smäll. Två raketer hade skjutits in över stan. Båda landade bara ett par kvarter från min bostad. En i ett lyckligtvis tomt hus som tillhör en frivilligorganisation och en raket landade i Share Now Parken. Förstörelsen blev begränsad och inga människor skadades. Hade ett bostadshus, som ju omgärdar parken, träffats, hade flera dödsoffer krävts. Om det är talibaner eller några andra ”oppositionsgrupper” som ligger bakom är oklart, men budskapet är klart. Skapa osäkerhet och visa att regeringen inte ens kan skydda innevånarna i huvudstaden. Raketerna är inga precisionsvapen. De riggas provisoriskt med stenar eller liknande som avskjutningsramp och flyger som ”häxpipor” i bästa fall i den avsedda riktningen, men knappast mot ett bestämt mål. Förövarna hinner vare sig sikta speciellt noggrant eller skjuta av mängder av raketer om de vill undgå upptäckt. Över staden cirkulerar

amerikanska spaningshelikoptrar med nattseende instrument och vapen. Dom är väldigt effektiva, men inte nog effektiva för att upptäcka allt fuffens som pågår i skydd av mörkret och ibland i skydd av bebodda områden.

Det är sista dagen på kontoret för denna gång och i eftermiddag flyger jag från Kabul till Dubai-Frankfurt-Stockholm. Det känns att säga hejdå. Mer denna gång än förra då jag var ganska mätt på uppdraget efter drygt 4 år. Nu har jag bara varit här i tre månader och ser att jag skulle kunnat uträttat mer om jag stannat ett år eller så men allt har sin tid och det får väl bli en nästa gång.

Ge en gåva till vår verksamhet

När du stödjer Svenska Afghanistankommittén medverkar du till att förbättra situationen för ett folk som fått utstå mer än 20 års krig och återkommande naturkatastrofer. Det stödet kan du ge i form av en engångsgåva. Att ditt bidrag går fram tryggas genom vårt 90-konto.

Plusgiro **90 07 80-8**

Björn-Åke Törnblom

www.btornblom.com